

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж.бр.7642/20
Дана 12.04.2023.године
Савска бр. 17а
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Анђелке Опачић, председника већа, Слађане Пантовић и Милице Стојковић, чланова већа, у парници тужиоца Александра Костића из Београда, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED] чији је пуномоћник Жарко Боровчанин, адвокат из Београда, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED] против туженог Синдиката полиције “Слога” из Београда, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED] кога заступа Ана Јакшић, адвокат из Београда, ул. Војводе Миленка бр.4, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П.бр.1257/19 од 11.02.2020.године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П бр.1257/19 од 11.02.2020.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени, да уклони са своје веб странице текст "За правника УКП решење није управни акт" и да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 300.000,00 динара, са законском затезном каматом, у складу са Законом о затезној камати, почев од 11.02.2020.године, као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у границама законских овлашћења из члана 386 у вези члана 479 Закона о парничном поступку, Виши суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2, тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би побијана одлука морала бити укинута, нити се жалбом указује на друге повреде због којих би побијана одлука морала бити укинута.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као дипломирани правник, запослен у Управи криминалистичке полиције у седишту Министарства у Београду, на радном месту послови праћења прописа и европских интеграција са стручним квалификацијама за обављање послова наведеног радног места. У том својству, тужилац је поступао када је за потребе Сектора за људске ресурсе сачинио одговор Управе криминалистичке полиције 03/2 број 1966/15-287 од дана 01.06.2017. године да одлука о разрешењу члана Радне групе за истраживање убиства новинара Милана Пантића није управни акт из разлога што одлука о радном ангажовању полицијског службеника Управе криминалистичке полиције као члана у Радној групи није акт који садржи обележја управног акта, како је образложено, већ је реч о одлуци која није подложна правним средствима и реч о акту попут налога, којим се запосленом дају конкретни налози у оквирима послова и радних задатака на које је распоређен (радног места на које је распоређен), односно, реч је о акту којим послодавац, односно овлашћено и надређено лице, директор полиције налаже запосленом да изврши неко конкретно задужење у оквирима свог радног места и задатка против ког запослени нема правног средства, јер извршењем наредбе врши послове свог радног места, Наведени правни став је уважио директор полиције доношењем решења од 09.08.2017. године којим је одбачена жалба полицијског службеника П.С као недозвољена, што је и Жалбена комисија Владе потврдила решењем од дана 04.10.2017. године о одбијању жалбе као неосноване. Због датог мишљења, тужени Синдикат полиције Слога је објавио на својој веб страници текст " За правника УКП решење није управни акт", у којем је коментарисано његово правно мишљење дато у вршењу послова и радних задатака тужиоца, где је између осталог наведено "искрено се надамо да у Жалбеној комисији Владе, предмет не решавају правници попут Александра Костића, јер би се таквим ставом (не)знањем, многи полицијски и државни службеници били оштећени, а правничка служба осрамоћена". Такође је првостепени суд утврдио да интернет страница туженог нема својство средства јавног информисања, али да је доступна свим корисницима Интернета, те да Синдикат полиције Слога не поседује свој веб сајт у формалном власништву. Синдикат полиције Слога као правно лице није имао, нити сада има у својству правног лица закупљен веб сервер са адресом веб странице, те у том смислу није формални власник ниједног веб сајта, те формалну страницу поседују Удружени синдикати Србије "Слога".

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев неоснован, у смислу одредбе чл.198 и 200 ЗОО, те чл. 23 Устава РС, с обзиром да у конкретном случају не постоји узрочно-последична веза између догађаја којим је штета изазвана и настанка нематеријалне штете, те да је по оцени првостепеног суда тужени спорним текстом " За правника УКП решење није управни акт" износио

критички став о одређеној правној теми, што је и представник синдиката приликом давања исказа потврдио, односно, да исто представља критичко виђење проблема из синдикалног угла, те да циљ објављивања истог никако није у циљу омаловажавања, потцењивања или непоштовања тужиоца, а с друге стране циљ текста је обавештење чланова који даје допринос јавној расправи синдикалних активиста, полицијских службеника, осталих запослених у МУП, грађана и стручне јавности, што све говори да је тужени поступао у циљу унапређења и заштите професионалних, радних, економских, социјалних, културних и других појединачних и колективних интереса. Такође је првостепени суд закључио да тужилац у смислу чл.231 ЗПП-а није доказао да је претрпео било какву штету објављивањем спорног текста, будући да је исти и даље запослен на радном месту на које је и изабран, те да радња туженог није утицала на назадовање тужиоца у каријери.

Правилно је одлучио првостепени суд када је одбио тужбени захтев као неоснован. Наиме, према мишљењу и овог суда спорни текст туженог оквалификован је као вредносна оцена тужиочевог рада, при чему указивање туженог на тужиочево поступање није мотивисано намером омаловажавања тужиоца, већ указивање на појаву са којом јавност у демократском друштву има оправдани интерес да буде упозната, што представља легитимни циљ.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да објављени текст по својој садржини представља натпис који поседује способност да повреди част и углед тужиоца. Ово стога што у спорном тексту, тужени није поступао на непримерен начин употребљавајући увредљиве и омаловажавајуће изразе, а с друге стране тужилац није доказао да је претрпео било какву штету објављивањем спорног текста, нити да му је с друге стране утицало на каријеру.

Такође, супротно жалбеним наводима тужиоца, правилна је одлука првостепеног суда да тужилац нема право на накнаду нематеријалне штете по основу спорног текста, будући да се накнада нематеријалне штете настале услед повреде части и угледа мора ограничити само на релевантне нападе који према свом интензитету и приликама друштвене средине проузрокују јасно манифестовану повреду части и угледа човекове личности, а што овде није случај. У конкретном случају тужилац није доказао да му је тужени објављивањем спорног текста на веб страници под насловом "За правника УКП решење није управни акт", повредио његову част и углед због којих је трпео душевне болове.

Неосновано се оспорава и оцена изведених доказа и са тим у вези правилност утврђеног чињеничног стања. Наиме, суд по слободном уверењу оцењује које ће чињенице узети као доказане, те нису од утицаја наводи тужиоца да је суд погрешно ценио исказе парничних странака. У конкретном случају таква оцена је заснована на оцени сваког доказа засебно и свих доказа заједно, те је на основу резултата целокупног поступка могуће закључити која чињеница је, на основу ког доказа и из којих разлога узета као утврђена.

Суд је ценио и остале наводе жалбе, али их посебно не образлаже налазећи да нису од утицаја на правилност побијане одлуке.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, јер је иста донета правилном применом одредаба чл. 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Са свега изложеног, на основу члана 390 и 401 ст.1тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлуку као у ставу другом изреке, овај суд је донео применом одредбе чл.165 ЗПП-а, будући да тужилац није успео у поступку са жалбом.

Председник већа-судија
Анђелка Опачић

Зачиност отправака тврди
Шеф одсека судске писарнице

